



Ἐπιστόλιον ἐκ Δαμασκού (Μουσείον Λούβρου)

## ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ΄.

ΑΥΝΑΣΤΕΙΑ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Ἄμα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἡρακλείου, ἀνεφάνη ἡ κοινὴ κατὰ τῆς βασιλίδος Μαρτίνης δυσαρέσκεια, ἣτις ὑπῆρχε μὲν ἀνεκαθεν διὰ τὸν ἄθεσμον αὐτῆς γάμον, ἀλλὰ περιεστέλλετο ἐνόσφ ἕξη ὁ ἰσχυρὸς αὐτῆς σύζυγος. Ἦδη δὲ ἐξεργάγη τόσῳ σφοδρότερα ὕσφ ἡ Μαρτίνα, ἐκκλησιάσασα ἀμέσως τὸν λαὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἔπραξε τὸ λάθος τοῦ νὰ παρασταθῇ ἐνώπιον αὐτοῦ ὡς μόνη διεξάγουσα τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν δυνάμει τῶν διαθηκῶν τοῦ Ἡρακλείου. Ἄλλ' ὁ δῆμος ἀπήτησε νὰ προσέλθωσιν ὁ Κωνσταντῖνος καὶ ὁ Ἡρακλεωνᾶς καὶ ἀπεφήνατο ὅτι αὐτὴ μὲν θέλει ἔχει τὴν τιμὴν τὴν ὀφειλομένην εἰς τὴν μητέρα τῶν βασιλέων, βασιλεῖς δὲ καὶ δεσπότες θέλουσιν εἶναι ἐκεῖνοι καὶ ἐξαιρέτως ὁ πρεσβύτερος Κωνσταντῖνος, διότι δὲν προσήκει γυναικὶ νὰ ἀρχῇ τῆς πολιτείας. Κατέλαβε λοιπὸν τὴν βασιλείαν ὁ Κωνσταντῖνος· ἀλλ' ὁ Κωνσταντῖνος ἀπεβίωσε μετὰ τρεῖς μῆνας, καταλιπὼν δύο ἀνηλίκους υἱούς· καὶ ἦτο μὲν ἀνεκαθεν φιλάσθετος ὥστε πιθανώτατα ἐκ φυσικοῦ ἀπέθανε θανάτου, ἢ ἀμείλιχος ὁμως κατὰ τῆς Μαρτίνης κοινὴ γνώμη δὲν ἐδίστασε νὰ ὑποπτεύσῃ ὅτι ὁ Κωνσταντῖνος ἐφαρμακεύθη ὑπὸ τῆς μητρειᾶς. Ἐπολιτεύθη δὲ καὶ αὐθις ἀσυνέτως ἡ Μαρτίνα, καταδιώξασα τὸν τε φίλιτον τοῦ Κωνσταντίνου ὑπουργὸν Φιλάργιον καὶ πλείστους τῶν φίλων αὐτοῦ καὶ ὑπηρετῶν. Ὄθεν οἱ περιωθέντες ὀπαδοὶ τοῦ πρὸ μικροῦ θανόντος βασιλέως στασιάζουσιν ἐν Χαλκῆδόνι ὑπὸ Οὐαλεντίνου, ἐπὶ τῇ προφάσει τοῦ νὰ σώσωσι τοὺς υἱούς τοῦ Κωνσταντίνου. Εἰς μάτην ἡ Μαρτίνα, ἵνα δείξῃ τὴν εἰλικρινεῖαν αὐτῆς, σπεύδει νὰ στέψῃ τὸν πρεσβύτερον τῶν υἱῶν ἐκείνων, τὸν Κώνσταντα. Ὁ δῆμος τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατεξανίσταται οὐδὲν ἦττον, καὶ πρῶτον καθαιρεῖ τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην Πύρρον, φίλον ὄντα καὶ πιστὸν τῆς Μαρτίνης σύμβουλον, ὥστε ἡ Μαρτίνα βλέπουσα ἑαυτὴν πανταχόθεν κινδυνεύουσαν ἠναγκάσθη νὰ συμβιβασθῇ πρὸς τὸν Οὐαλεντίνου καὶ νὰ ἀναγορεύσῃ αὐτὸν καίσαρα. Οὐδ' αὕτη ὁμως ἡ παραχώρησις ἤρκεσε νὰ ἐξευμενίσῃ τὴν κοινὴν γνώμην καὶ τὸν πρόμαχον αὐτῆς Οὐαλεντίνου, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἡ σύγκλητος καθαιρεῖ τὴν τε Μαρτίναν καὶ τὸν Ἡρακλεωνᾶν, καὶ καταδικάζει ὡς ἐνόχους τοῦ θανάτου τοῦ Κωνσταντίνου τὴν μὲν εἰς τὴν ποινὴν τῆς γλωσσοκοπίας, τὸν δὲ εἰς τὴν ποινὴν τῆς ρινοκοπίας. Τοιοῦτοτρόπως ἀνταπεδόθη εἰς τὰ φίλιτάτα τοῦ Ἡρακλείου ὄντα ἡ τιμωρία ἦν πρὸ τινῶν ἐτῶν πρῶτος αὐτὸς εἶχε χαριζόμενος ἴσως